

Bí mật viên đá hình trái tim

Có hòn đá cô đơn xa xăm, đứng ở đó có sao một mình. Phải chăng đá cũng thất tình? Có chị gió bay ngang qua, khẽ nhẹ vuốt mát tâm hồn mình... buồn làm chi hỡi em?

Tôi - một trái tim đá! À mà không, chính xác thì tôi là viên đá hình trái tim mới đúng.

Tôi có một bí mật trong trái tim đá, à lại quên, bí mật trong một cục đá hình trái tim.

Tôi vừa tỉnh thức và giờ tôi muốn chia sẻ bí mật của mình như một câu truyện kể.

Hình như tôi đã ngủ quên từ lâu lắm rồi hay sao ấy. Tại tôi có cảm giác như mình vừa tỉnh dậy một giấc ngủ dài! Đừng nhìn tôi như thế, tôi nói thật mà! Mà cũng đừng hỏi sao tôi không ngủ luôn đi, dậy làm chi, có lý do mới dậy chứ bộ. Nhưng tôi biết lý do tôi tỉnh dậy à ghen, đó là do tôi bị đánh thức bởi một giọng nam nào đó đang hát những lời nhạc:

"Có hòn đá cô đơn xa xăm, đứng ở đó có sao một mình. Phải chăng đá cũng thất tình?

Có chị gió bay ngang qua, khẽ nhẹ vuốt mát tâm hồn mình... buồn làm chi hỡi em?

Có giọt nước rơi trên mi, khẽ nhẹ thấm xót xa trong lòng...

Ta ôm một chút đau thương thôi, giấu thật kín mãi trong hồn mình"

... Tiếng đàn, giọng hát làm tôi giật mình và tỉnh giấc. Tôi nhìn hoang mang khi không biết tôi đang ở đâu. Đáng lý ra phút này tôi cần tìm lời giải đáp rằng vì sao mình lại ở đây, nơi này. Thế nhưng, nghe bản nhạc ấy trong tôi trỗi dậy những chuỗi kí ức đã ngủ từ lâu lắm rồi. Phải rồi! Tôi đang nhớ về tôi của những ngày đã xa, xa lắm...

Ngày ấy, ngày tôi còn vô ưu bên cạnh thành phố sỏi và đá. Sống chung một cộng đồng lớn, tôi cũng được đi học, được đến trường như bao bạn bè khác. Rồi giữa mớ hỗn độn đá và sỏi tôi cũng tìm cho mình một cô nàng dễ thương. Mỗi tình đầu với viên Đá Xanh ấy chẳng đi đâu đến đâu vì một ngày kia cô ấy được đưa đi nơi khác và rời xa tôi, tôi thì học cách lãng quên cô ta và tự nhủ rằng, sống trên đời đôi khi phải biết quên đi một vài thứ. Tôi chọn cách quên cô ta và tôi để cho thân thể mình một vết rạn nhỏ nho.

Đá sỏi cũng có đời sống của đá sỏi, tôi vẫn tồn tại giữa cộng đồng của tôi. Là một viên đá, hằng ngày tôi phải phơi mình giữa cuộc đời thực, hứng những cơn nắng quái đến bỏng da bỏng thịt, hứng những trận mưa điên cuồng mà đôi khi sau cơn mưa ấy tôi bị chìm hoàn toàn trong nước là nước. Ngày cũng như đêm, tôi tồn tại giữa nắng gió của cõi tục như một điều cần phải có trong đời đá của tôi. Và như thế thân thể tôi có thêm nhiều, nhiều nữa những vết rạn mang tên cuộc sống. Nhiều vết rạn như thế nhưng tôi chưa vỡ vụn ra, tôi vẫn trơ ra cùng năm tháng. Rồi, tôi vô tình quen biết cô Đá Hồng. Cô ấy là một viên đá vừa nâu đỏ vừa hồng hồng, nhưng tôi thích kêu cô ấy bằng Đá Hồng. Chúng tôi trở thành bạn và trao đổi với nhau rất nhiều thứ, tôi bắt đầu muốn tìm cho mình một tình bạn giữa 2 người khác phái, tôi tìm thấy điều đó ở cô Đá Hồng ấy! Tôi có một tình bạn.

Ngày kia, tôi phát hiện ra mình đang yêu. Từ dạo mỗi tình đầu với nàng Đá Xanh, giờ tôi thấy mình đang yêu lần nữa. Người con gái tôi yêu là cô nàng Đá Trắng. Tôi yêu cô ta một cách chân thành, ngày đêm tôi

đều mong ngóng được nhìn thấy cô ấy. Cô ấy trong mắt tôi là trong sáng, là đáng yêu, là hạnh phúc của tôi. Tôi càng hạnh phúc tin tưởng nhiều vào tình yêu hơn khi biết cô ấy cũng yêu tôi, tôi cảm nhận được tình yêu khi cả hai chúng tôi ở cạnh nhau. Lúc ấy, tôi thấy đời như thế là trọn vẹn, tốt đẹp lắm rồi.

Thế nhưng, ở đời ai mà đoán được chữ ngờ... Sau khi tôi đang tận hưởng niềm hạnh phúc trong tình yêu với người yêu Đá Trắng của tôi, đến một lúc thì tôi lại cảm giác được sự nhật nhèo trong tình yêu, à - phải kêu là sự nhàm chán mới đúng.

Những khi ấy, tôi thường tìm đến Đá Hồng. Chúng tôi lại nói chuyện cùng nhau về đủ thứ vấn đề một cách rất hợp ý như thể những ngày tôi còn chưa "bận rộn" với tình yêu cùng nàng Đá Trắng của tôi. (Sau khi tôi có người yêu, xoay xoay trong vòng quay hạnh phúc khiến tôi quên đi mất người bạn Đá Hồng của mình). Chính điều này làm tôi nghĩ tình bạn chúng tôi thật tuyệt vời, thật đáng trân trọng biết là bao nhiêu.

Tôi càng không thể ngờ là trái tim của tôi lại còn có thể yêu Đá Hồng. Không ngờ rằng nàng cũng yêu tôi. Tình bạn của chúng tôi trở thành tình yêu tự lúc nào không biết nữa. Tôi nhận ra tôi yêu Đá Hồng nhiều lắm, tôi yêu bằng tình bạn, bằng tình yêu. Cô Đá Hồng ấy, cô ấy làm thấp sáng trong tôi nhiều thứ lắm, cô ấy cũng khiến tôi thay đổi nhiều lắm. Tôi không biết nên kể thế nào về những gì cô ấy gây ảnh hưởng với tôi, dù rằng khi nhận ra mình đang yêu cũng là lúc mình không thể yêu Đá Hồng được – tôi vẫn còn một tình yêu là nàng Đá Trắng của tôi. Trái tim tôi đau lắm, ngày nào nó cũng như muốn vỡ tan ra. Tôi dần vật mình rằng không thể phụ bạc Đá Trắng, nhưng nếu thế thì tôi đành giấu thật kín tình yêu dành cho cô Đá Hồng trong tâm hồn mình mà thôi.

Khi Đá Hồng biết chuyện tôi giấu cô ấy về Đá Trắng, cô ấy khóc! Tim tôi như càng đau đớn rạn vỡ thêm nhiều! Và rồi, Đá Hồng lựa chọn ra đi trong cuộc tình tay ba mà tôi là kẻ tội đồ... Ngay cả việc kéo giữ một tình bạn giữa chúng tôi cũng đã không còn chút ý nghĩa nào cả. Từ ngày Đá Hồng ra đi, tôi những tưởng thời gian sẽ làm tôi quên Đá Hồng như từng quên mối tình đầu với Đá Xanh. Nhưng chẳng có vẻ gì là quên đi cả, tôi sống trong tiếc nuối vô vàn vì để Đá Hồng xa cách tôi mãi mãi cũng như buồn thật nhiều khi nghĩ một ngày nào đó Đá Hồng sẽ quên mất tôi.

Đá Trắng cũng biết chuyện. Nàng khóc rất nhiều. Nhiều lắm. Và rồi, sau một đêm mưa lớn lắm, nàng cũng bỏ tôi mà đi.

Còn tôi? Tôi bây giờ thì sao, một vết sẹo lớn trong tâm hồn và vô vàn những vết rạn trên khắp thân thể tôi. Vì sao tôi ngủ mê đi tôi không biết nữa, chỉ biết tôi bây giờ mang hình thù là một cái trái tim của con người, một trái tim đã đầy những vết rạn nứt, và đang làm công việc là viên đá chặn giấy! Chán dễ sợ!

o O o

Mỗi người đều có một quả tim với những nhịp đập và những đòi hỏi mà chỉ trái tim của chính mình mới hiểu hết được. Mỗi đời sống đều ẩn giấu một định mệnh, dầu đá hay sỏi nhưng chính những vật vô nghĩa lại thay thế cho vô vàn điều có nghĩa khác nhau trong cuộc sống chúng ta. Hằng ngày, khi bạn bước chân giẫm lên hay vô tình cầm trên tay một viên sỏi hoặc đá. Thử nhìn xem nó có hình trái tim và nó có những vết rạn hay không, để ta đem về nhà mà nâng niu gìn giữ như gìn giữ những tháng ngày đã qua của ta. Biết đâu trái tim ta cũng từng tơi tả như thế, từng rạn vỡ như thế và từng có những bí mật mang tên một nỗi buồn nào đấy.

Những ngày đã xa, khi tôi sa vào những cơn tuyệt vọng. Tôi từng ước mình hoá thành đá sỏi để lăn qua lăn lại vô cảm đời đời. Nhưng hôm nay cầm trên tay viên đá hình trái tim có nhiều vết rạn vỡ - tôi ngộ ra một điều: Sỏi đá cũng còn cần có nhau thì hướng chỉ con người. Phải không?